



KOMUNIKAT PRASOWY nr 78/26

Luksemburg, 4 czerwca 2026 r.

Wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-722/23 i C-91/24 | [Rugu i Auroix]¹

Państwo członkowskie, które odmawia wykonania europejskiego nakazu aresztowania ze względu na warunki pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim, powinno dołożyć wszelkich starań, aby kara pozbawienia wolności została wykonana na jego własnym terytorium

W ten sposób uniknie się bezkarności osoby, której dotyczy nakaz

Organy belgijskie odmówiły wykonania dwóch europejskich nakazów aresztowania ze względu na to, że warunki pozbawienia wolności w wydających nakazy państwach członkowskich mogłyby stwarzać ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania osób, których dotyczą nakazy. Trybunał Sprawiedliwości, do którego z pytaniem, czy w tym kontekście Belgia ma obowiązek wykonania kar pozbawienia na własnym terytorium, zwrócił się belgijski sąd kasacyjny (Cour de cassation), odpowiedział, że wykonujące nakaz państwo członkowskie powinno dołożyć wszelkich starań, by tak się stało. W przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych należy bowiem unikać bezkarności takich osób.

Wobec zamieszkałych w Belgii obywatela rumuńskiego i obywatela greckiego zostały wydane, odpowiednio przez rumuńskie i greckie organy sądowe, europejskie nakazy aresztowania (ENA) w celu wykonania kar pozbawienia wolności.

Belgijskie sądy apelacyjne odmówiły wykonania ENA, uznając, że warunki pozbawienia wolności w Rumunii i Grecji mogłyby narazić osoby, których dotyczą nakazy, na ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania.

Belgijski sąd kasacyjny (Cour de cassation) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy belgijski organ sądowy może lub powinien – aby osoby skazane nie pozostały bezkarne – sam zapewnić wykonanie tych kar w Belgii².

Trybunał orzekł, że w tym kontekście organ sądowy państwa członkowskiego, które odmówiło wykonania ENA, ma obowiązek zastosowania wszelkich innych przewidzianych w prawie Unii instrumentów prawnokarnej współpracy sądowej w dziedzinie uznawania i wykonywania wyroków w sprawach karnych orzekających kary lub środki polegające na pozbawieniu wolności³, aby zapewnić, że kary zostaną wykonane na jego własnym terytorium.

Organ ten jest zobowiązany aktywnie dążyć do tego, aby z powodu tej odmowy osoba, której dotyczy nakaz, nie pozostała bezkarne. Co się tyczy działań, jakie należy podjąć w tym celu, Trybunał przypomniał, że obowiązek lojalnej współpracy powinien przyświecać dialogowi między wykonującymi i wydającymi nakaz organami sądowymi, aby zapewnić, że funkcjonowanie ENA nie zostanie sparaliżowane.

W tym kontekście oba organy sądowe powinny, w celu zapewnienia skutecznej współpracy w sprawach karnych, przestrzegać zasad wzajemnego zaufania i uznawania. Tak więc wykonujące nakaz państwo członkowskie powinno z własnej inicjatywy zwrócić się do wydającego nakaz państwa członkowskiego o przekazanie mu wyroku orzekającego tę karę, który to wyrok uzasadniał wydanie ENA, i zapewnić wykonanie tej kary na swoim terytorium. Trybunał uściślił, że w interesie publicznym leży, by kara została wykonana w wykonującym nakaz państwie członkowskim, tak aby osoba, której dotyczy nakaz, nie pozostała bezkarne.

Wreszcie, mimo że wykonanie kary pozbawienia wolności w państwie członkowskim innym niż to, w którym kara została orzeczona, wymaga zgody danej osoby, Trybunał przypomniał, że nie zawsze tak jest. Podkreślił w szczególności, że taka zgoda może nie być wymagana, jeżeli okaże się, zasadniczo, że osoba, której dotyczy nakaz, próbując uniknąć wykonania kary, opuściła terytorium państwa członkowskiego, w którym została skazana.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!



¹ Niniejszym sprawom zostały nadane fikcyjne nazwy. Nie odpowiadają one rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

² Do Trybunału zwrócono się z wnioskiem o wykładnię niektórych przepisów [decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW](#) z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi.

³ [Decyzja ramowa Rady nr 2008/909/WSiW](#) z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej.